

הבימה
התיאטרון הלאומי

השחף

מאת צ'כוב

השחף מאת אנטון פאבלוביץ' צ'כוב

נוסח עברי: יוסף אל-דרור

בימוי: רמי הויברגר

תפאורה: לילי בן נחשון

תלבושות: עינת ניר

מוסיקה: אריק אביגדור

תאורה: נעה לב

וידאו ארט: לי ינור

עריכת וידאו: יאיר נחשון

משתתפים:

אירינה ניקולייבנה ארקדינה - אמו של קוסטיה, אחותו של סורין,

בת זוגו של טריגורין: אסנת פישמן

קונסטנטין גברילוביץ טרפלייב (קוסטיה) - בנה של ארקדינה,

חבר של נינה: מיכאל מושונוב

פיוטר ניקולאייביץ' סורין (פטרושה) - בעל האחוזת

ואחיה של ארקדינה: אורי אברהמי

נינה מיכאילובנה זריצ'ניה - בתו של בעל אחוזת עשיר: דאנה איבגי

איליה אפנסייביץ שמראייב - מנהל האחוזת של סורין,

אביה של מאשה, סגן בצבא לשעבר: שמעון כהן

פולינה אנדרייבנה - אשתו של שמראייב, אמה של מאשה: דוית גביש

מאשה - בתם של שמראייב ופולינה: הילה פלדמן

בוריס אלכסייביץ' טריגורין - סופר ידוע,

בן זוגה של ארקדינה: רמי הויברגר

יבגני סרגייץ' דורן - רופא: אלי דנקר

סמיון סמיונוביץ' מדבדיינקו - מורה: רוי מילר

יאקוב - פועל באחוזת: מיכאל פרלין

עיבודים ופסנתר: ליאור רונן

גיטרות: חן פרייס

מנהלת הפקה: יעל פורת

עוזרת במאי: דנה פלסר

הצגה ראשונה: 20 בדצמבר, תיאטרון "נא לגעת", נמל יפו

משך הצגה: שעתיים וחצי, כולל הפסקה

עריכת תכניה: רות טון-מנדלסון

תחקיר וכתיבה: מעיין ויין

צילום: ג'ראר אלון

עיצוב תכניה: הדס צוקרמן

הפקת תכניה: McCann Erickson

תודה מיוחדת למילא"ה - המרכז הישראלי לתיעוד אמנויות הבמה

באוניברסיטת תל-אביב, לחברת "לייטינג סנטר" ולחברת "לירד תאורה",

תיאטרון "נא לגעת", יאיר נחשון, אייל ברגר

המסך עולה, מתגלה האגם,
ירח מעל האופק, משתקף במים.
על אבן גדולה יושבת נינה,
לבושה לבן. (מתוך המחזה)

The Play

The Seagull was written in 1895 and was first produced in 1896. It dramatizes the romantic and artistic conflicts between four characters: the ingenue Nina, the fading actress Irina Arkadina, her son the symbolist playwright Konstantin Treplov, and the famous middlebrow story writer Trigorin. The play takes place on a country estate owned by Sorin, a former government employee with failing health. He is the brother of the famous actress Arkadina, who has just arrived at the estate with her lover, Trigorin, for a brief vacation. After reminiscing about happier times, the people staying at Sorin's estate gather to see a silly play that Arkadina's son Konstantin has written and directed. In the play-within-a-play stars Nina, a young girl who lives on a neighboring estate, as the "soul of the world." The play is his latest attempt at creating a new theatrical form, and resembles a dense symbolist work. The play also deals with many romantic triangles. The schoolteacher Medvedenko loves Masha, the daughter of the estate's steward. Masha, in turn, is in love with Konstantin, who is courting Nina, by giving her a seagull that he has shot. Nina is confused and horrified at the gift. Trigorin sees the dead seagull and muses on how he could use it as a subject for a short story. Two years later the characters meet again, but this time it'll be under very different circumstances.

"A young girl lives all her life on the shore of a lake. She loves the lake, like a seagull, and she's happy and free, like a seagull. But a man arrives by chance, and when he sees her, he destroys her, out of sheer boredom. Like this seagull." (Trigorin, "The Seagull", Act II)

The Seagull

By Anton Pavlovich Chekhov

Hebrew Version: Yoseph El-Dror
 Director: **Rami Heuberger**
 Set Designer: Lily Ben Nachshon
 Costume Designer: Einat Nir
 Music: **Arik Avigdor**
 Lighting Designer: Noa Lev
 Video: **Lee Yanor**
 Video Editor: Yair Nahshon

The Cast:

Irina Nikolayevna Arkadina, an actress: **Osnat Fishman**
 Konstantin Gavrilovich Treplov, Irina's son, a playwright: **Michael Moshonov**
 Peter Sorin, Irina's brother: **Uri Avrahami**
 Nina Mikhailovna Zarechnaya, the daughter of a rich landowner: **Dana Ivgy**
 Ilya Afanasyevich Shamrayev, a retired lieutenant and the manager of Sorin's estate: **Shimon Cohen**
 Polina Andryevna, Ilya's wife: **Davit Gavish**
 Masha, Ilya and Polina's daughter: **Hilla Feldman**
 Boris Alexeyevich Trigorin, a well-known novelist: **Rami Heuberger**
 Yevgeny Sergeyevich Dorn, a doctor: **Eli Danker**
 Semyon Semyonovich Medvedenko, a teacher: **Roi Miller**
 Yakov, a hired workman: **Michael Perlin**

Musicians:

Arrangements and Piano: Lior Ronen
 Guitars: Chen Preis
 Production Manager: Yael Porat
 Assistant Director: Dana Plesser

Opening: 20 December 2009,
 'Na Laga'at' Theatre, Jaffa
 Length: 2 hours, 30 minutes including interval

Program Editor: Ruth Tonn-Mendelson
 Research and Writing: Maayan Wayn
 Photography: Gerard Alon
 Graphic Design: Hadas Zukerman
 Production: McCann Erickson

**אנטון
פאבלוביץ'
צ'כוב**
נולד ב-1860

המוסקבאי, אשר העלה גם את "הדוד וניה", "שלוש אחיות" ו"גן הדובדבנים" לצ'כוב. כשסיים את לימודי הרפואה החל לעבוד כרופא בכפר ווסקרנסק, שם הרחיב את נושאי כתיבתו בעקבות היכרותו עם חיי האיכרים, הרופאים הכפריים, בעלי האחוזות, הפקידים, המורים וקציני הצבא. בשנים אלו הגיע צ'כוב להכרה, כי ייעודו איננו רפואה אלא ספרות, ופרסם את קובץ סיפוריו הראשון "מעשיות מלפומנה".

ב-1885 אובחנו אצל צ'כוב סימני שחפת. הוא חדל לעסוק ברפואה והקדיש את עיקר מרצו לכתיבה. עד 1887 פרסם שלושה קבצי סיפורים ואת המחזה המצליח "איבנוב", וזכה ב"פרס פושקין" על "היצירה הספרותית הטובה ביותר בעלת ערך אמנותי גבוה". ב-1890 נסע לסחלין כדי לעמוד מקרוב על מצוקות האסירים ומשפחותיהם שם. ספרו "האי סחלין" מתאר את ממצאיו. "היו פעמים" הוא כתב במכתב לא.פ. קוני ב-1891.16.1, "שהרגשתי שאני רואה לפניי את גבולותיו הקיצוניים של ביזוי האדם". עד מותו הקפיד לבקר באזורים מוכי רעב וחולי, הגיש עזרה לנזקקים, טיפל בנפגעי כולרה ועזר בהקמת בתי ספר לילדי איכרים. "הרפואה היא רעייתי החוקית" כתב צ'כוב לחברו, העורך אלכסיי סוברין ב-1888.11.9, "והספרות היא פילגשי". ב-1901 צ'כוב, שכונה עד אז "הרווק הספרותי החמקני ביותר של רוסיה", נישא לאולגה קניפר, אותה פגש בחזרות ל"שחף". על רגעיו האחרונים לפני מותו ממחלת השחפת כתבה אולגה: "אנטון ישב זקוף באופן יוצא דופן ואמר בקול רם וברור: "איכ סטרב" - "אני מת". הרופא הרגיעו, נטל מזרק, נתן לו זריקה של קאמפור, והזמין שמפניה. אנטון לקח כוסית מלאה, בחן אותה, חיך אלי ואמר: "עבר זמן רב מאז שתיתי שמפניה". הוא רוקן אותה, שכב בשקט על צידו השמאלי, והיה לי רק זמן לרוץ אליו ולהישען על המיטה ולקרוא לו, אך הוא הפסיק לנשום וישן בשלווה כילד...".

צ'כוב השפיע רבות על יוצרי המאה ה-20 במחזותיו ובסיפוריו, במבנה העלילה ובעיצוב הדמויות, בהם מקסים גורקי, ארנסט מינגווי, ברנרד שאו, טנסי וויליאמס ווירג'יניה וולף. הכלל שטבע - "אקדח שתלוי על הקיר במערכה הראשונה, חייב לירות במערכה האחרונה", הפך לכלל בסיסי מקודש במחזאות ובקולנוע. מחזותיו מסווגים כריאליזם פיוטי, וגיבוריו אינם קשורים לזמן או למקום מסוים - הם נצחיים ואוניברסליים. בסיפוריו מודגשת התהום שאינה ניתנת לגישור בין חתירת האדם לשלמות, אמות, צדק ויופי, ובין המגבלות הנוקשות המעיקות על שגרת יומו הריאליסטית. דמויותיו חולמות על החיים הטובים שמעבר לשגרת היומיום הנתפסת כתהליך הרסני וממית, אך אין להן סיכוי להגיע לשם.

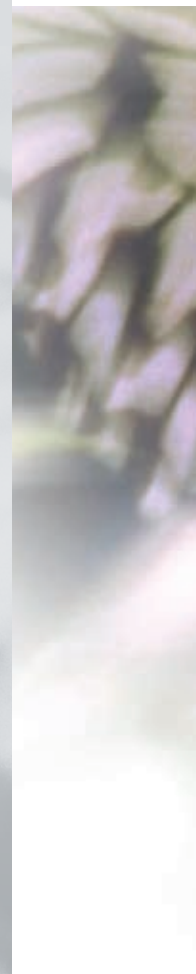
צ'כוב נולד למשפחה קשת יום בעיר טגנרוג שבדרום-מערב רוסיה. אביו, נוצרי אורתודוקסי, הנהיג במשפחה משטר קפדני, התעלל בו פיזית ושלח אותו ללמוד בגימנסיה - דבר שעורר בצ'כוב כמיהה לחופש. אימו נהגה לספר לו סיפורים על נדודיה באירופה עם אביה, סוחר בדים. "את הכישרונות שלנו ירשנו מאבינו" נזכר צ'כוב, "אך את הנשמות ירשנו מאמנו". בהיותו בן 13, צפה בז'אק אופנבאך "הלנה היפה", אירוע ששימש מניע חשוב להחלטתו להיות מחזאי. באותה תקופה כתב לעיתון הגימנסיה שירים, סיפורים ומערכונים הומוריסטיים.

בהיותו בן 16, בשל פשיטת רגל של אביו, נמלטה משפחתו בחשאי למוסקבה והוא נותר בטגנרוג כדי לסיים את לימודיו בגימנסיה ולמכור את רכוש המשפחה. כשסיים בגימנסיה עבר ללמוד רפואה במוסקבה, ובמקביל כתב בעיתון הומוריסטי. בשנים הראשונות לא ראה בכתיבה ייעוד אלא מקור פרנסה בלבד. את דרכו הספרותית החל בתקופה בה דיכא משטר הצאר גילויי מחשבה חברתית, ובעיקר שגשגו עיתונים הומוריסטיים זולים שתיארו את ההווי הזעיר-הבורגני. דווקא אז הגיח צ'כוב כסופר המוקיע משטר משעבד, כשפרסם רשימות וסיפורים קצרים תחת הפסבדונים "אנטושה צ'כונטה". הוא עשה שימוש בטכניקה של זרם התודעה, שאומצה מאוחר יותר בידי ג'יימס ג'ויס ומודרניסטים אחרים, תוך התנגדות לסופיות המוסרית של מבנה הסיפור המסורתי. לדידו, תפקיד האמן הוא לשאול שאלות ולא להשיב עליהן.

בסיפוריו הקצרים גולל צ'כוב סיפור חיים שלם של דמויות, מבני המעמד הבינוני ובני הכפר, והפך ליוצרו של סוג ספרותי חדש- "סיפור קצר". באחד ממכתביו כתב: "השכלתי לספר בקצרה על פרשות ארוכות". מחזהו הראשון "פלטונוב" לא זכה להצלחה, ולאחר ניסיונות כושלים להעלותו על הבמה קרע אותו לגזרים. צ'כוב ויתר כליל על התיאטרון לאחר המפלה של "השחף" ב-1896, אך המחזה הועלה שוב ב-1898 על ידי קונסטנטין סטניסלבסקי ב"תיאטרון האמנותי

"סתם... רעיון לסיפור. בחורה צעירה גרה ליד אגם, יפה וחופשיה כמו שחף, ועובר מישוה במקרה, רואה אותה והורג אותה. משעמום." (טריגורין, מערכה שניה)

המחזה

לאחוזת הכפר של סורין, עובד ממשלה לשעבר בעל בריאות רופפת, מגיעה אחותו, השחקנית הדועכת אירינה ארקדינה, לחופשה קצרה יחד עם מאהבה טריגורין, סופר מפורסם וקונבנציונלי. הם מתכנסים לצפות במחזה סימבוליסטי-ניהיליסטי שכתב בנה של ארקדינה, קונסטנטין, על החיים בעוד מאתיים אלף שנה בעולם "קר. ריק. איום", ושבזו מככבת נינה הצעירה המתגוררת באחוזת השכנה. המחזה עוקב אחר נושא ההתבגרות, יחסי בנים והורים והתמורות בעולם התיאטרון והמשחק, אך גם אחר משולשים רומנטיים רבים; המורה מדבדיינקו אוהב את מאשה, בתו של מנהל האחוזת, אך זו בתמורה אוהבת את קונסטנטין, שמחזר אחר נינה. זו מקבלת ממנו מתנה שמבעיתה אותה - שחף מת מכדור אקדחו. היא נשבית דווקא בקסמיו של טריגורין המשתעשע ברעיון לכתוב סיפור אודות שחף זה. הם נשבעים זה לזו לשוב ולהיפגש יום אחד במוסקבה כאשר נינה תגשים את חלומה הגדול להיות שחקנית. כעבור שנתיים שוב נפגשים כולם באחוזת, אך הפעם יהיה זה בנסיבות אחרות לגמרי.

בצאתו מן התיאטרון לאחר אחת ההצגות אמר צ'כוב
לפוטאפנקו: "לא יצא מזה כלום. זה משעמם, חסר-עניין,
ולא ימצא חן בעיני איש. המהווה אינו מעניין את השחקנים,
ופירושו של דבר שלא יעניין גם את הקהל".

"השלמתי את המחזה שלי... אין הוא משהו מיוחד. באופן כללי אומר שאני מחזאי בינוני" [...] "התחלתי את המחזה בפורטה, וסיימתי בפיאניסימו, בניגוד לכל כללי אמנות הבמה... יש לי ממנו אי-נחת יותר מנחת, ולאחר שקראתי את המחזה שלי שנולד זה עתה, נוכחתי שוב שאינני מחזאי כלל... אל תיתן לאיש לקרוא אותו" (טרויאקה)

של ארקדינה, המאבדת באגוצנטריות שלה את בנה הנכסף למגע אהבתה, את אהובה טריגורין הנמלט ממנה וחוזר אליה ככפוי שד, ואת קשריה האמיתיים עם הסובבים אותה והמרקדים סביבה. דווקא בעולם השאפתני והדורסני של ימינו זוכה המסר הזה בחשיבות העולה פי כמה על זו שנודעה לו בעת כתיבת המחזה.

"השחף" - טראגיקומדיה של טעויות באהבה

בד בבד עם המוטיב של חוסר ההגשמה העצמית, נובע האפקט הטראגיקומי ב"השחף" מהיותו מחזה על אהבות מתוסכלות, המכוונות לכתובות מוטעות. כל דמות מתאהבת באדם הלא נכון, המאוהב בדמות אחרת; אולם, כל דמות מודעת לטרגדיית הטעויות שבה היא מעורבת וסובלת מכך. טרפליב מאוהב אהבה אדיפלית וחשוכת-מפא באימו המאוהבת בעצמה, וכשהוא נענה בדחייה, הוא הופך את אהובתו נינה לתחליף-אם. ריחוקה הרגשי הגובר והולך של נינה ממנו הוא הגורם לכישלוננו כיוצר. נינה אפילו לא מעלה בדעתה שהיא העילה ל"פגמים" אמנותיים" אלה. אולם גם היא, כמו טרפליב, הופכת לעקרה משהיא ננטשת ע"י טריגורין, וצ'קוב ממחיש עקרות רגשית זו, הלכה למעשה, בדמות פרי-האהבה, תינוקם של נינה והסופר. שתי נשים נוספות מאבדות את כשרונן לאימהות: ארקדינה, ומאשה, המתחתנת עם מדבדנקו כדי להחניק בקרבה את תשוקתה לטרפליב, וסופה שהיא מתעבת לא רק את בעלה, אלא גם את ילדה. <<

כזה... עכשיו אני כבר לא כזאת". דימוי השחף מתייחס במידה לא פחותה מזו לטריגורין, הסופר שיצירתו מתפרנסת מפסולת חייהם של אחרים. קוסטיה הוא המגלם במחזה באורח המזוקק ביותר את השחף שבנפש, את הכמיהה האמנותית לצורות טהורות, את רצון הרוח להתעלות על החומר - "רק הרוח לבדה עומדת מול היקום", כפי שאומרת נשמת העולם במחזה-הנפל האפוקליפטי שלו. אולם טרפליב הוא שחף מת, שחיסל את עצמו. הסמל המרכזי השני ביצירה הוא המסע, הדרך: נינה היא זו הנוטשת את עולם האשליות הקסום של האגם ויוצאת למסע החתחתים אל המציאות, אל ההכרה העצמית. היא היחידה המוצאת במחזה את ייעודה: "כיום אני שחקנית אמיתית... ושוב יש לי העזה ודחף". טרפליב לעומתה לא יוצא לדרך. הוא דן את עצמו להתאבנות בעולם הבטוח של האחוזה, של הילדות הנצחית ושל הצורות המופשטות: "את כבר מצאת את דרךך" הוא אומר לנינה "אבל אני נתון עדיין בתוך תוהו ובוהו, בתוך עולם של הזיות ודמיונות, מבלי לדעת לשם מה ולשם מי זה בכלל נחוץ... אני לא מאמין בייעוד שלי, ואפילו לא מכיר אותו, למעשה".

המסר האנושי ב"השחף":

אם כי "השחף" מטיף, בין היתר, למימוש עצמי ולא הסתמכות על המזל - צ'כוב דוחה את רדיפת ההישגיות לשמה. הקרייזיס האנוכי כחזות הכל, תוך דריכה על גויות, חייב להגשים את עצמו על חשבון קיפוח האנושי שבאדם, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בדמותה

על המחזה מאת פרופ' גד קינר

דרמה של חניכה והתפכחות:

במישור אחד, "השחף" הוא דרמה של חניכה והתפכחות מאשליות שווא, תהליך אותו נאלצות כל הדמויות לעבור בניסיון לממש את ייעודן. לא במקרה ממקם צ'כוב את המחזה באחוזה כפרית, למרות שרוב הנפשות הפועלות - ובודאי הבהמיות שבהן - זקוקות למשוב העירוני כאוויר לנשימה. המיקום בפּרוביניצה מדגיש לא רק את "השעמום הכפרי החמוד", כדברי ארקדינה, ואת ההתפלספות הנובעת ממנו והמשקפת חיים ריקניים, אלא גם את הכורח הכופה על כל דמות להתייצב מול האמת על עצמה, על מצבה בחיים ועל ערכה האנושי והמקצועי בסביבה "ניטראלית". וכאן, בזכות המיקום המבליט את השיממון והשגרה, ודוחק את הדרמה אל מאחורי הקלעים - סימן היכר חדשני מובהק של המחזה הצ'כובי - מזומנת לצופה הפתעה אירונית, המוכרת לו למעשה היטב מבשרו: כל אחת מהדמויות בוחלת בקיומה שלה ומאמינה שהדשא של השכן ירוק יותר, אבל בעת ובעונה אחת משמשת מושא לקנאתו היוקדת של אותו זולת נערץ. המבוגרים בחבורה, דורן הרופא וסורין המשפטן, הם לכאורה "מצליחנים", אבל הראשון מוכן לוותר על הכול בתמורה ל"אותה התרוממות נפש, שיש רק לאמנים במצב יצירתי", ואילו השני טוען שכל מה שרצה - להיות סופר, לדבר בסגנון רהוט, לשאת אשה, לסיים את חייו בעיר - לא השיג, והדבר האחד אליו לא נשא נפשו - להיות יועץ הממשל - בא לו מעצמו. טריגורין רואה את עצמו עבד לכישורו ולתהילתו ומקנא בחירותה של נינה, בעוד ארקדינה, האלילה הבלתי מוכתרת של כל הדמויות למעט בנה, חושפת את חוסר בטחונה כשחקנית וכאישה בצורך הכפייתי שלה בטפיחה עצמית בלתי פוסקת על השכם ובכבילת טריגורין אליה.

הצעירים אינם שונים במובן זה מהמבוגרים. אמנם העבר מוצג תמיד באור אידילי ואידיאלי ב"השחף", והעבר הוא "הנעורים, הנעורים!" כדברי דורן, אבל שאיפתם של נציגי העבר והעתיד במחזה היא לכבוש לעצמם מקום בולט ככל האפשר בעולמם

המאכזב של המבוגרים: טרפליב מבקש לעשות זאת ע"י 'הדהמת הבורגנות' ומרידה במוסכמות, אך הופך לסופר מן השורה, המקנא בפופולריות ובקלות הכתיבה של טריגורין; נינה מורדת בהוריה ובנסיבות חייה הפרובינציאליים על מנת להפוך לארקדינה שנייה, אך מגלה עד מהרה שהפכה לשחקנית בינונית, חביבתם של נבזורים שמהם היא סולדת; ומאשה נטולת הכישרון מאבדת את נפשה לדעת בנישואין לבורגני הקרתני מדבדנקו, המגלם את ההפך הגמור מחיפוש המקוריות ושאר-הרוח המאפיינים את מושא אהבתה, קוסטיה. כאן טמון אחד ממרכיבי האוניברסאליות של המחזה: הפער שבין אשליה למציאות והצורך לעבור מן הרצוי אל המצוי בלי למעול בחלומות.

השחף והדרך - שני הדימויים המרכזיים ביצירה:

שני דימויים מרכזיים מגבים סביבם את כל העלילות המקבילות במחזה: דימוי "השחף", אותו סמל רב-תכליתי ליופי, לזוך, להמראה לגבהים, שהוא, בה בעת, גם עוף החי בזבל, פשוטו כמשמעו, וניזון משיירי אשפה ומפגרים. נוהג לזהות את השחף עם נינה, הנופלת כביכול קרבן לשני גברים - לטרפליב, שהרג עבורה את השחף וביקש לדכא את הגשמתה העצמית כדי שתישאר לצידו בכפר, ולטריגורין, הגבר שניצל אותה מאחר ולא היה לו משהו טוב יותר לעשותו, וזנחה. נינה עצמה מעידה על עצמה לקראת סיום: "אני שחף", אולם היא מזדרזת לשלול את הקישור: "לא. לא כן... אני הייתי מין שחף

הפקות קודמות בישראל

תיאטרון הבימה. מרץ 1970

בימוי: ג'ון הירש
תרגום: רפאל אליעז
שחקנים: מרים זוהר (ארקדינה),
יצחק שילה (טריגורין),
דליה פרידלנד (נינה),
אלכסנדר פלג (קוסטיה)

תיאטרון הקאמרי. אפריל 1974

בימוי: פרופ' לאופולד לינדברג
תרגום: דוד אבידן
שחקנים: חנה מרון (ארקדינה),
עודד תאומי (טריגורין), גילה אלמגור
(נינה) יצחק חזקיה (קוסטיה)

תיאטרון באר-שבע. נובמבר 1983

בימוי: חנן שניר
תרגום: דוד אבידן
שחקנים: עדנה פלידל (ארקדינה),
יוסי יבלונקה (טריגורין), איריס ברנע
(נינה) אוהד שחר (קוסטיה)

תיאטרון הקאמרי. דצמבר 1991

בימוי: בוריס מורוזוב
תרגום: דוד אבידן
שחקנים: ג'יטה מונטה (ארקדינה),
מיכאיל קאזקוב (טריגורין), אירינה
סלזניובה (נינה), שולי רנד (קוסטיה)

תיאטרון החאן. מרץ 1999

בימוי: אופירה הנגי
תרגום: דורי פרנס
שחקנים: לאורה ריבלין (ארקדינה),
דורון תבורי (טריגורין),
נעמי פרומוביץ' (נינה),
יגאל שדה (קוסטיה)

תיאטרון באר שבע. יוני 2009

בימוי: נתן דנטר
תרגום: ארז וולק
שחקנים: אביטל פסטרנק
(ארקדינה), ישי גולן (טריגורין),
יונית טובי (נינה), לביא זיטנר
(קוסטיה)

תיאטרון הבימה,
1970.
דליה פרידלנד,
אלכסנדר פלג
(צילום: יעקב אגור)

תיאטרון הקאמרי,
1974
גילה אלמגור,
עודד תאומי
(צילום:
mula&Haramaty)

תיאטרון באר-שבע,
1983
עדנה פלידל, יוסי
יבלונקה, ליאת גורן
(צילום: יוכי לנג)

תיאטרון הקאמרי,
1991
ג'יטה מונטה,
שולי רנד
(צילום מתוך: עיתון
"הארץ", 4.12.1991)

תיאטרון החאן,
1999
לאורה ריבלין,
דורון תבורי
(באדיבות ארכיון
תיאטרון החאן)

תיאטרון באר שבע,
2009
אביטל פסטרנק,
אסף שיינברגר
(צילום: יוסי צבקר)

צ'קוב (במרכז) קורא מהמחזה "השחקן" לחברי תיאטרון האמנותי של מוסקבה, ורעייתו, אולגה קניפר, בתפקיד נינה. 1898

« אולם גם הנערצים והמוצלחים אינם מוצאים את אושרם באהבת אמת: ארקדינה, שכל העולם לכאורה מתפלש לרגליה, מתפלשת לרגלי טריגורין: "אם תשליך אותי עכשיו, אפילו לשעה אחת, אפסיק לחיות, אצא מדעתי". טריגורין, המסחרר ראשיה של קטינות וקשישות, מאוס על עצמו ואינו מאמין שהוא ראוי לאהבה: "אין לי רצון משלי... ומעולם לא היה לי... חסר אופי, רכרוכי, האם זה יכול למצוא חן בעיני אשה?". דורן הרופא מבטל כל-אחר-יד את הימשכותן של נשים אליו, ודוחה את חיזוריה של פולינה, אשתו של שמררייב, המסור אמנם לארקדינה, אך אהבתו האמיתית נתונה לבהמות העבודה שלו: "עשר שנים מחיי הייתי נותן בשבילך, עשר שנים. אבל סוסים - לא בא בחשבון..." קומדיה או לא קומדיה?...

"השחקן" - מחזה על אמנות וחיים

כל המוטיבים הללו מתנקזים למוטיב מרכזי אחד: יחסי הגומלין הסבוכים בין האמנות לחיים. "השחקן" נפתח ב"מחזה בתוך מחזה" - מחזהו של טרפליב, הממזג תקווה להתחדשות האמנות בתכנים פוטוריסטיים קודרים - ומסתיים במחזאי מתאבד ובבמה נטושה לביל חורף סוער, ואין לדעת מה משקף את מה, מה מציאותי ממה: האם כשלון החיים הוא בבואת האמנות, או האם כשלון האמנות הוא בבואת החיים?

"בואו לא נדבר על מחזות עכשיו וגם לא על אטומים. תראו איזה ערב,
שרים שם, אתם שומעים?" (ארקדינה)

האמנות היא הפינה החמה ראיון עם רמי הויברגר

"תאר לעצמך, אני כותב מחזה, ואסיים אותו, כנראה, לא לפני סוף נובמבר. אני כותב אותו לא בלי הנאה, אף-על-פי שאני חוטא להחריד נגד המוסכמות התיאטרליות. זו קומדיה, ובה שלושה תפקידי נשים, שישה תפקידי גברים, ארבע מערכות, נוף (מראה של אגם), שיחות ספרותיות לרוב, מעט עלילה, וחמישה פודים אהבה".
(21.10.1895, לחברו סוברין).

למה לעשות "השחקן" היום?

מאותה הסיבה שצריך לעשות את בטהובן ואת באך וללכת לראות את המונה ליזה בלובר או כל יצירה קלאסית אחרת. עומק היצירות הללו הופך אותן לאלמותיות ולבסיס שדרכו אפשר תמיד למצוא את עצמך. לכן הן כה נצחיות. וגם כיוון שצ'כוב הבין את פשר ההתנהגות האנושית. מדוע בני-אדם מתנהגים כפי שהם מתנהגים? מה גורם להם לעשות את שהם עושים? מה גורם להם לא לומר את שהם חושבים? או לומר זאת דרך דברים אחרים?

חשוב לי בהצגה להוקיע את הקונוטציה שיש למושג 'קלאסיקה'. חשוב לי שהקהל יבין שקלאסיקה פירושה פשוט משהו טוב, ולא דבר אנכרוניסטי ומיושן. ניסיתי לעשות הצגה על בני אדם, לא על דמויות קלאסיות או גדולות מהחיים. כך המחזה של צ'כוב. סתם בני אדם. סתם אנושות.

מה היו מקורות ההשראה שלך לעבודה על "השחקן"?

אני מתעסק במחזות של צ'כוב מאז לימודי המשחק שלי ומי שפתח לי את הצורה היה ניסן נתיב. כשהתחלנו ללמוד צ'כוב בשנה ב' חשבתי לברוח מביה"ס. זה היה נראה כמו הדבר המשעמם ביותר בעולם. אך תוך כדי השנה הזו בסטודיו גיליתי את האוצר הזה, וריתק אותי לגלות שהיה איש אחד כזה, מחזאי כזה, שכשהוא כותב שלוש נקודות [...], או דיבורים על מזג-האוויר, פירושו שהוא מספיק מכבד את הבמאי והשחקנים כדי שייצקו לתוכם את העולם שלהם. זו רמת שליטה שאין עוד כמוה בספרות. אני מרגיש שלמילים שלו יש השפעה מאגית - שדרכן אתה יכול לגעת בעצמך כיוון שהטקסט כל-כך טריוויאלי. הוא כמו דף לבן שניתן לצייר עליו כל יום ציור אחר, תוך שימוש באותו הטקסט. המילים הן מעין סוג של צבעים. העבודה על המחזות שלו בחדר החזרות יכולה להיות אינסופית.

מה הוא "השחקן" עבורך?

אני רואה במחזה הזה מאבק בין-דורי. קיימות 3 קבוצות גיל במחזה: בני ה-20 - נינה, קוסטיה, מאשה ומדידנקו; גיל הביניים - טריגורין, ארקדינה ופולינה; והדור המבוגר - סורין, דורן הרופא, שמרייב ויעקב העובד באחוזה. העולם שבתוכו הם פועלים הוא גם העולם שלהם עצמם וגם עולם האמנות, ובמקרה זה - התיאטרון, על כל המורכבות והיצרים שבו, הקנאה, הפחד על המקום שלך. לארקדינה זה הפחד משחקניות צעירות שיתפסו את מקומה ולטריגורין זה

הפחד מסופרים צעירים שיתפסו את מקומו, ובתוך כל זה יש הרבה אכזריות, שהיא לא מודעת ולא נובעת מרוע לב. זו ברירה טבעית והאפשרות היחידה לשמור על מקומך. גם הצעירים במחזה "אוכלים אותה". אין רחמים לדור הצעיר - נותנים להם לחלום חלומות ואז מרסקים להם אותם בפרצוף, מנצלים אותם, משתמשים בהם, וזורקים. מה שנפלא בצ'כוב הוא שכל זה קורה בלי שתהיה דמות אחת שיש בה רוע. הסיבה למה שקורה היא החיים עצמם, הגורל, המציאות וחוסר היכולת שלהם להשלים עם המציאות. היתרון של הדור המבוגר הוא שיש לו פרספקטיבה, ובגילו ה"מופלג" מבין שכדאי להקל על עצמך, לא להביט רק בפספוסים, אלא להתנחם במזג האוויר היפה, או באמנות, או בכל מה שרק אפשר.

השחקן נענש כיוון שהוא יפה, כי הוא רוצה לעוף כל הזמן, ובעיקר, כמו שטריגורין אומר, "עובר מישהו במקרה, רואה אותה והורג אותה. משעמום". הדמיון של השחקן הוא די ברור ליוצרים הצעירים, שרוצים להגיע עם חלומותיהם הגדולים לאור המנורה, וברגע שהם מגיעים - הם נשרפים.

נינה אומרת על מקצוע המשחק:

"במקצוע שלנו העיקר זה להחזיק מעמד ולהאמין". עד כמה ובאיזה אופן דומים או שונים דבריה מהעיסוק בתיאטרון היום?

זה כל-כך נכון, כל-כך סיזיפי, כל-כך חסר זוהר. ההתאספות הזו של השחקנים ברח' שאול המלך לעלייה על ואן בדרך להצגה בעוד מקום רחוק, קר ולא זוהר, ולפעמים גם ריח של פרות כשאתה מגלם אצילה נורבגית. מה שמחזיק אותך זו האמונה שתקבל עוד תפקידים, תפקידים טובים יותר והערכה של עשייתך. בלי האמונה לא שורדים במקצוע הזה. אי אפשר לשרוד בתיאטרון בלי האמונה שמחר יהיה טוב יותר. הסיבות לייאוש ודיכאון הן אינסופיות; תפלות, חוסר ערך, מחזות לא טובים שמשחקים בהם, כמו שנינה עושה, או ארקדינה, שמשחקת במחזות שקוסטיה מכנה: "שיהיה לקהל מה לקחת הביתה". מעטות ההזדמנויות שיוצא לך לשחק במחזה של צ'כוב ולהרגיש שיש ערך למקצוע שלך ולמה שאתה מעוניין לומר. אז מאמינים, עושים כוס תה בהפסקה, מדברים על מזג האוויר והפוליטיקה, גומרים את ההצגה ועולים על ההסעה הביתה.

האם הגעת לחזרות 'טאבולה ראסה' או עם מתאר מוכן מראש?

חשבתי שהגעתי עם מתאר מוכן מראש והיו לי המון רעיונות שעשינו בחדר החזרות, אך העפתי אותם לעזאזל. לאחר חודש של עבודה

היה ברור כי מה שהכי חזק פה הוא המחזה ולא צריך להפריע לו - היחסים, האנושיות, הסיפור. לא רציתי לכפות על צ'כוב את הגחמות האישיות שלי. זה היה תהליך של מחקר ארכיאולוגי: אם בהתחלה גיליתי רק את התל של העיר הקדומה, ובחפירה נוספת חשפתי את קירות הבתים, אז בשלב הנוכחי אני מנקה ומנקה את רצפת הפסיפס כדי לגלות את כל הגוונים של הקוביות הקטנות של הפסיפס. תהליך העבודה פה הוא של גילוי עצמי, סוג של טיפול, גם שלי, גם של השחקנים. ואני לא רוצה לברוח, אני רוצה להתמודד.

איפה אתה פוגש את טריגורין באומרו: "פה קבור טריגורין, סופר טוב, אבל לא כמו טרוגנייב [...]" אני צריך לכתוב על העם, על הקשיים שלו, על הגורל שלו... אני אוהב את המדינה ואת האנשים... וצריך שיהיה לי גם מה להגיד על מדע, וזכויות אדם"

אני מזדהה איתו לחלוטין. מחד, איני יכול להתלונן על חוסר הצלחה. זה יהיה יהיר ולא מוקיר מספיק מציד. מאידך, השאיפה היא להגיע לפסגות, לגעת בשמיים. אם כשחקן, אם כבמאי, והשמיים מבחינתי הם הנפשות שיושבות בקהל וצופות בהצגה. החלום שלי על הבמה הוא לערסל את הלב של הצופים. לא תמיד אני מצליח, אבל תמיד אני שואף להגיע לשם. כמו שחקן, אבל שחקן בוגר, שיודע כבר לאן לעוף, היכן האזורים המסוכנים, היכן לעשות חנייה והיכן לא, עם איזו שחפית ליצור קשר ועם איזו לא. המזל של טריגורין, והא גם המזל שלי, שלשנינו הייתה התחלה 'לא מי יודע מה', עבודה קשה ותפקידים קטנים וכפויי טובה, אבל עם הרבה משמעת עצמית ומוסר עבודה גבוה, אהבת תיאטרון גדולה, ואני מתבייש לומר, אבל אפילו עם אהבת המדינה, והעם, והקשיים, ומה אני יכול לעשות כדי שיהיה טוב יותר, אם כאמן, אם כאדם פרטי. המקום הזה חשוב לי, ושלא כמו טריגורין, אני חושב שלתאר את הנוף זו תרומה גדולה מאוד. החיים שלנו במדינה הזו בלי תרבות היו בלתי אפשריים אני מניח. במקרה שלנו התרבות והאמנות הן לא פריווילגיה, הן צורך, והעדות לכך היא הכמות הפסיכית של יצירה שיש פה, בכל האמנויות. אין לכך תקדים בכל העולם. זו הנשמה היתרה, זה מה שמציל מהביבים ומההימיוס הבלתי אפשריים. כמו שנינה מצטטת את טורגנייב: "אשרי האיש היושב בלילות כאלה בבית, בפינה חמה". הפינה החמה, לא רק שלי, היא האמנות. זה כמעט המקום היחיד שיש בו משמעות.

ראיינה: מעיין ויין

על המחזה ומחברו:

המחזה כולו הוא עדות לאבסורד שבגורל האנושי. לדעת המחבר אין בנמצא משאת-נפש שאינה מועדת, במוקדם או במאוחר, לכשלוך. דרושה אנרגיה על-אנושית בשביל למתוח גשר מעל לתהום הפעורה בין חלום למציאות. סורין הזקן מציע לטרפליב נושא לנובלה חדשה: "האיש שרצה". "פעם, בנעורי, הוא אומר, "רציתי להיעשות לסופר, ולא נעשיתי... רציתי לשאת אשה, ולא נשאתי; רציתי לחיות בעיר תמיד, והנה אני מסיים את חיי בכפר." משפט זה, אף יותר מן השחקן שצייד שווה-נפש יורה בו ומפילו, ממצה את רעיון-המפתח של היצירה. כל הנפשות הנעות באווירת הדמדומים הזאת כמו יודעות בחוש שצפויה להן תבוסה באהבה ובאמנות כאחת. הם חולמים את משאת-נפשם, מדברים עליה אך לא מגשימים אותה. (180)

אשר לשני הסופרים שבמחזה, טריגורין וטרפלב, לשניהם העניק המחבר משהו מלבטי היצירה שלו עצמו. טריגורין המהולל עשוי היה להתענג על הצלחותיו, אך הכתיבה נעשתה לו לשגרה, והוא סובל ממנה כמנחות שבאה עם הגיל. צ'כוב הדובר מפיו מצהיר בגילוי-לב נוקב: "כשאני כותב, זה נעים... אך עם ההוצאה לאור איני יכול לשאת עוד, אני רואה מיד שזה לא זה, שאין זו אלא טעות, שלא היה צריך לכתוב זאת כלל, אני מרוגז, רוחי עכורה. והציבור קורא ואומר: 'כן, זה נחמד, כתוב בכשרון, נחמד, אבל אי-אפשר להשוות עם טולסטוי'. או: 'זה מצוין, אבל "אבות ובנים" של טורגנייב טוב יותר.' וכך עד הארון. כשאמנות יעברו המכרים על-פני קברי ויאמרו: 'פה טמון טריגורין. סופר טוב היה, אך לא היטיב לכתוב כטורגנייב'.

ולעומתו טרפלב, התגלמותו השנייה של צ'כוב, מאשים את עמיתו המבוגר ממנו שהוא כותב על-פי המתכונים החבוטים של הריאליזם, בעוד שחובתה של האמנות להתחדש-מדור לדור. אך בעוד הוא חולם על מהפכה ספרותית גדולה, אנוס הוא להכיר בכך שחורף מאמציו לא עלה בידו להתנער מן המסורת הפסולה בעיניו. לפני התאבדותו הוא נאנח: "דיברתי כל-כך הרבה על צורות חדשות, והנה אני חש עצמי גולש לאט-לאט אל השגרה... קר לי כמו במחילה תת-קרקעית, וכל מה שאני כותב יבש צפוד, קודר". שורות אלה נשמעות כציטוט מתוך מכתב של צ'כוב לסובורין. הן משקפות את רפיון-ידי הכרוני. (180-181)

על כשלוך ההפקה הראשונה:

ב-7 באוקטובר יצא לפטבורג, וכבר למחרת בואו תפס את מקומו באולמו האפלולי של תיאטרון אלכסנדריןסקי בשביל לצפות בחזרה. מה שראה ושמע גרם לו צער רב. ובימים הבאים אך החריפה מצוקתו והלכה. הדבר גרם לו לביעותי-לילה. "אני חולם שמחתנים אותי עם אשה שאיני אוהב ושגם היא הבמאי, לא תפס כלל את הדקויות שבמחזה. מנהל התיאטרון, קארפוב, שגם היה הבמאי, לא תפס כלל את הדקויות שבמחזה. השחקנים, מונחים שלא כהלכה, דקלמו בהטעמה יתרה, שפגעה בגטייתו של המחבר לפשטות ואיפוק. צ'כוב הנרגז הפסיקם לעתים מזומנות, והפציר בהם שיהיו טבעיים יותר: "העיקר, ידידי, הוא שמיותר לגמרי להיות תיאטרלי. באמת מיותר. כל זה פשוט מאוד. הגיבורים הם אנשים פשוטים ורגילים". [...] הוא הציע לאחותו שלא תבוא להצגת הבכורה. סובורין, שבביתו התארח צ'כוב, רשם ביומנו הפרטי כי אורחו התחיל שוב יורק דם. (178)

כאשר עלה המסך על-גיבוריו החולמניים וידועי-האכזבות של צ'כוב הוכה האולם בתדהמה, התקפד, קפא. לא לשם כך באו. כאשר פתחה ורה, קלמיסאר-ז'בסקאיה במונולוג של ניגה, נשמע פרץ צחוק, ואחריו קריאות בוז ושריקות. בתום המערכה הראשונה נבלעו אי-אלו מחיאות-כפיים רפות בשאגות עוינות. במערכה השנייה נעשתה ההמולה מחרשת אוזניים. הצופים צרחו מצחוק ברגעים הנוגעים-ללב ביותר, והפנו את גבם אל הבימה והחלו לשוחח איש עם רעהו. השחקנים, מוכי הלב, אובדי-עצות ומשותקים, שכחו את תפקידיהם ושיחקו בלי שאיש ישים לב אליהם. בהפסקה התגודדו באכסדרת התיאטרון סופרים ועיתונאים שכשלונו של עמיתם המהולל הצהיל את רוחם, וחרצו לשון: "סימבוליות זולה!" "מדוע אינו מסתפק בכתיבת נובלות?" הכל היו תמימי-דעים שמעולם לא נראה כשלוך כה חרוץ על בימת תיאטרון ברוסיה. בתום המערכה השנייה עזב צ'כוב המבוהל את האולם, ומצא מקלט בתא ההלבשה של לבקיבה. (181)

צ'כוב

קטעים מהספר מאת אנרי טרואיה
בתרגום אביטל ענבר, הוצ' עם-עובד

"נראה שלא נולדתי להיות מחזאי. אין לי מול. אך איני מצטער, שכן איני מושך ידי מכתבת סיפורים - בתחום זה אני חש כבתוך שלי, ואילו שעה שאני כותב מחזה אני חש אי-נחת, כאילו דוחף אותי משהו בעורפי".
(לסובורין, טרואיה)

יוצרי ההצגה

יוסף אל-דרור (נוסח עברי)

מתרגומיו: "סימפטיקו" מאת סם שפרד.
 "אמבטיה, מיטה, פארק" מאת ניל לאביוט.
 "מחכים לגודו" מאת סמואל בקט (זכה בפרס התרגום ע"ש עדה בן נחום, 2002). "משחק נישואין" מאת אדוארד אולבי. "מאכיל" מאת סופי טרדוול, "נודניק" מאת פרנסיס וובר, "רומנטיקה" מאת דיודר מאמט.

רמי הויברגר (בימוי / טריגורין)

השתתף בהצגות: בת' הקאמרי: "מקבת", "המלט", "גם הוא באצילים", "שלוש אחיות", "העלמה ז'ולי", "תעתועון", בת' ליסין: "חמץ", "שבעה", "פופקורן", בצוותא: "שתי טיפות מים", בת' הבימה: "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "קופסא שחורה", "מלחמה", "תקופת הסתגלות", "נודניק", "אנה קרנינה". שיחק וביים את "תמונות מחיי נישואין" (זוכה פרס קלצ'קין 2007 על בימוי ומשחק בהצגה זו), ביים את "אלינג". בטלוויזיה: "החמישייה הקאמרית", "מבצע סבתא", "הבורגנים", "בטיפול", "מועדון לילה", "להוציא את הכלב". בקולנוע: "שלג באוגוסט", רשימת שינדלר, "כלבים לא נובחים בירוק", "הבוגד הקטן". זוכה פרס רוזנבלום לאמנויות הבמה, 2009.

לילי בן נחשון (תפאורה)

בוגרת המחלקה לאמנות ב"בצלאל" ובוגרת לימודי עיצוב Motley Theatre Design Course. בין עבודותיה: בתיאטרון הבימה: "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", "משפחה", "חתול רחוב", "אמבטיה, מיטה, פארק", "הסרפד של השכן", "הכבש הששה עשר", "נודניק". בתיאטרון הקאמרי: "הרטיטי את ליבי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "שמנה", "הכתובה", "סכינים ותרנגולות". בתיאטרון חיפה: "המקום ממנו באתי", "המכוער", "סוחרי הגומי", "שמו הולך לפניו", סיפור פשוט". בתיאטרון החאן: "בירדמן והמציתים", "הקץ של העץ". הקאמרה הישראלית: וידאו ארט למופע מיצירתו של חיים גורי.

עינת ניר (תלבושות)

בוגרת החוג לקולנוע וטלוויזיה באוניברסיטת ת"א. בין עבודותיה: בתיאטרון הבימה: "חתולה על גג פח להוט", "זעקי ארץ אהובה", "מקבת", "קרוב יותר", "קן הקוקיה", "יומנה של אנה פרנק", "אכזר ורוחם", "הכבש הששה עשר", "תקופת הסתגלות", "חתונה מושלמת", "תמונות מחיי נישואים", "אלינג". בתיאטרון באר שבע: "ביבר הזכוכית", "הוכחה", "הימים הכי טובים", "פוטו בגדד", "שירה", "ילד משלי", "זיווג משמיים". בתיאטרון הקאמרי: "עולמה של איימי", "האישה בשחור". שיחות אחרי הלוויה, "מידה כנגד מידה", "נדל"ן", "בגידה". בתיאטרון חיפה: "יומן חוף בריטון". בתיאטרון החאן: "אנטיגונה". בתיאטרון הספרייה: "ריצ'ארד השני", "הדה גאבלר",

"בית הבובות". בתיאטרון בית ליסין: "ארוחה עם חברים". עיצבה תלבושות לקבוצת המחול נועה דר', דה דה דאנס', לבלט הישראלי, מחזות זמר, הצגות ילדים וסרטי קולנוע וטלוויזיה. פועלת גם כמעצבת פנים.

אריק אביגדור (מוסיקה)

בוגר ביה"ס לסאונד של יואב גרא. מנהל מחלקת הסאונד והוידאו של תיאטרון הבימה. הקים את אולפן העריכה וההקלטות של התיאטרון, בו הוא עורך סרטים, מקליט ועורך מוסיקה להפקות שונות. מרכז את מגמת הסאונד והוידאו באוניברסיטה העממית בתל אביב ומרצה בה. עיצב סאונד להפקות מוסיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברווזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת" הלחין וערך מוסיקה להצגות "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", ו"משוגעת" בתיאטרון הבימה.

נעה לב (תאורה)

בוגרת החוג לתיאטרון אוניברסיטת ת"א, עיצבה תאורה להצגות בתיאטרונים השונים בארץ. בין עבודותיה: בתיאטרון הבימה:

"רוקדים בלונאסה", "יתומים", "ג.ב. החתול שלך מת", "תמונות מחיי נישואין", "אלינג". בתיאטרון הקאמרי: "תמונות מחיי נישואין", "תעתועון". בתיאטרון בית ליסין: "שבעה". בתיאטרון באר שבע: "קץ ועשן". בת' החאן: "החתונה". עוסקת בתכנון תאורה לפרוייקטים אדריכליים.

לי ינור (וידאו)

למדה באקדמיה לאמנות בצלאל, Pratt Institute, N.Y. ובאוניברסיטה: Paris VIII, תואר שני באמנות פלסטית. עבודותיה בצילום סטילס, סרטים ווידאו אינסטליישן עוסקות בתנועה. בין עבודותיה: סרטים קצרים: 1998 "Sud-Est" מרכז פומפידו, פריז, "Lenny's Dream", "רמי" 2000, "התגעגעי" 2002, וב-2006 סרט עם הכוריאוגרפית פינה באוש: "Coffee with Pina".

תערוכות יחיד, ביניהן: "שדות זיכרון" מוזיאון לאמנות מודרנית, טיפה, 2007 "Forget me not" גלריית החדר, 2008 "עבודות" מוזיאון רמת גן לאמנות ישראלית, 2000 "Images de Danse" מרכז פומפידו, פריז, 1994. השתתפה

בתערוכות קבוצתיות, ביניהן: "הלכי רוח בצילום הישראלי" מוזיאון ת"א, 2007. "צלמים ישראלים מצלמים את עצמם" הגלריה האוניברסיטאית, תל אביב, 2005 "Video Danse" סנטר פומפידו, פריז, 2003 מוזיאון ת"א, פרס לאון קונסטנטינר לצילום. "Ohio Arts Council Aspirations" Riffe Gallery, ארה"ב, 2001. "וריאציות על פולחן האביב" ביאנלה לארכיטקטורה, ונציה, 1996. וידאו אינסטליישן: "Cloud 9", מוזיאון לאמנות מודרנית טיפה, 2007. "Small Songs" שיוצג בשטוקהולם כחלק מתערוכת יחיד במרץ 2010. עבודותיה נמצאות באוספי מוזיאונים בטייפה, המוזיאון לאמנות מודרנית בפריז, מוזיאון תל אביב לאמנות ואוספים פרטיים.

מיכאל פרלין

רוי מילר

מיכאל מושטוב

דאנה איבגי

שמעון כהן

דוית גביש

חן פרייס

ליאור רונן

הילה פלדמן

אסנת פישמן

רמי הויברגר

אורי אברהמי

אלי דנקר

"דיבוקים", אלף לילה ולילה". וכן: "משהו עגנון" (נאמן הפקות) "היפהפה האדיש" (מונודרמה) "בויטרה הגזלן" (תיאטרון הקאמרי) "אימפוטנציה" (תיאטרון הסמטה) "הטיפול" (מרכז הפרינג').

אלי דנקר (דורן)

למד ב"בית צבי", בחוג לתיאטרון באוניברסיטה העברית, בסטודיו HB בניו יורק ובסטודיו ז'אק לקוק בפריז. בין תפקידיו: בתיאטרון החאן: "האדיוט", "משרתם של שני אדונים", בתיאטרון הבימה: "מלך מרוקאי", "הלילה ה-12", "אופרה בגרוש", "שעה יפה ליוגה". בתיאטרון הקאמרי: "הסוחר מונציה", "פולארד" בתיאטרון חיפה: "אירמה לה דוס". בתיאטרון בית ליסין: "סיפור

על תפקידה בסרט "תחושות בטן". 2004 מלגת קרן אמריקה ישראל לשחקנית מבטיחה, פרס אופיר לשחקנית על תפקידה בסרט "אור", 2005 פרס תא המבקרים בפסטיבל חיפה לשחקנית השנה על תפקידה בסרט "אור".

דוית גביש (פולינה)

בוגרת תיכון אלון רמה"ש מגמת תיאטרון ובוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א 1994. בין תפקידיה: תיאטרון הבימה: "מרוס", "מנדרגולה", "מלכוד 22", "מלחמת אחים", "מעגל הגיר הקווקזי" (גרושה), "בית ברנרדה אלבה" (המשרתת), "יומנה של אנה פרנק" (מיפ), "מניין נשים" (חנה קשמן), "8 נשים" (פיארט), "אנטיגונה" (אורדיקה), "חברון",

דאנה איבגי (נינה)

בוגרת הסטודיו של ניסן נתיב, 2005. בין תפקידיה: בתיאטרון: "קוראז" (עיבוד ל"אימא קוראז", פסטיבל עכו, איווט פותיה), חברה ויוצרת ב"אנסמבל ציפור'לה". "אותלו" (תיאטרון החאן, אמיליה). בקולנוע: "מלאכים ברוח". "כנפיים שבורות". "המנגליסטים". "בית פרובנס". "סיפורי בית קפה". "אור". "גיבורים קטנים". "אביבה אהובת". "הסודות". "התנתקות". "היו לילות". "כלת הים". בטלוויזיה: דרמות: "זמן איר". "כוכב זורח מעל הלב". "חצאית דמעות". "המקום". סדרות: "תיק סגור". "הבורר". "מסכים". "חמישה גברים וחתונה". פרסים: 2001 פרס השחקנית הטובה מטעם בית ספר סם שפיגל' לקולנוע

אורי אברהמי (סורין)

בוגר בית צבי 1974. השתתף בהצגות: בתיאטרון "הבימה": בונקר", "סנג'ר", "מאחורי הגדר", "בבתא", "טירונות", "המשפט", "12 המושבעים", "ציד המכשפות", "ההולכים בחושך", "כתר בראש", "מבקר המדינה", "כל החיים לפניו". בתיאטרון החאן: "משרתם של שני אדונים", "מילכוד 22". בתיאטרון הקאמרי: "ילדי הירח", "ראש משוגע", "ביקור הגברת הזקנה". בתיאטרון באר שבע: "קומדיה של טעויות", "שם המשחק", "דון ז'ואן". בתיאטרון בית ליסין: "אחד משלנו", "נומה עמק". בצוותא: "חופשה בפראג". בתיאטרון קרוב: "שד היער", לאחרונה "ציפרלקס 20 מ"ג"- הצגת יחיד מוסיקלית.

אהבה ב-3 פרקים", "ספר הג'ונגל". בתיאטרון באר-שבע: "מלכת היופי של לינ", "קיבוץ אל איי". בטלוויזיה: בארץ: "ניקוי ראש", "פנאי לי", "עוד להיט", "לגעת באושר", "האלופה". בארה"ב: "מקגיוור", "משימה בלתי אפשרית", "המפנחת", "תא רדום", "זהות בדויה", "הבית הלבן". בקולנוע בהוליווד: "המתופפת הקטנה", "מלחמה וזיכרון", "טיסה 847".

שמעון כהן (שמראייב)

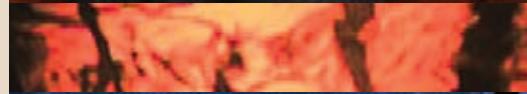
בוגר הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. בין תפקידיו: בתיאטרון הבימה: "על קלות הדעת וצביעות", "מי תהום", "קדיש", "אנרכיסט מפוקפק", "חלום ליל קיץ", "הדיבוק", "פילומנה", "קוויאר ועדשים", "יומן חוף ברייטון", "טירונות", "מירלה אפרת", "חלון בלהות", "החייל האמיץ שוויק", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר" (חנוך), "אלינג"; "הזוג המוזר". בתיאטרון החאן: "צוואתו של כלב"; בתיאטרון בית ליסין: "ד'קו"; בתיאטרון חיפה: "הבוגר"; בתיאטרון לילדים ולנוער: "מעלה קרחות", "נולד לחופש", "בניטו" (מוסוליני). בנוסף השתתף בסרטים, תכניות טלוויזיה וסדרות לילדים. מדבב סרטים מצוירים.

מיכאל מושונוב (קוסטיה)

בין תפקידיו: בטלוויזיה ובקולנוע: קלטת הילדים "כמו גדולים" של אריק איינשטיין, "המקלחת", "הקוסם" (מיני סדרה), "ייסורי אפרים" (סדרה), "זנב של עפיפון" (סרט במסגרת דרמות נשים), "חתונה מאוחרת", "איציק" (מועמדות לפרס השחקן המצטיין בסרט דרמה לשנת 2004), "מישהו לרוץ איתו" (מיני סדרה, הוט 3), "פרשת השבוע" (סדרת דרמה, הוט 3), "NO EXIT" (סרט דרמה), "תהילה", "חסר מנוחה", "שבת שלום מרדונה", "איים אבודים", "לבנון" (זוכה פרס "אריה הזהב" בפסטיבל ונציה), "דאוס", "בנא". השתתף בסרטי סטודנטים רבים. הנחייה: "מתחדש" (תוכנית שבועית בערוץ הילדים), "אקזיט" (תוכנית נוער הוט 3 בה גילם דמיות קומיות במערכונים). מוסיקה: חלק מהרכב ההיפ הופ המחתרתי "כהן את מושון". בימים אלה מופיעים ברחבי הארץ ועובדים על דיסק ראשון.

רוי מילר (מדבדינקו)

בוגר הסטודיו למשחק יורם לוינשטיין 2007. זוכה מלגת קרן שושהיים ומלגת אורנה בן חורין ז"ל. בין תפקידיו: "חלום ליל קיץ" (דמטריוס וציץ). תיאטרון המדייטק: "קרשינדו ואני" תיאטרון הבימה ותיאטרון השאובינה בברלין: "דור שלישי". בקולנוע: "התגנבות יחידים" בטלוויזיה: "העוקץ" (ערוץ 10).

אסנת פישמן (ארקדינה)

בוגרת בית-צבי, 1995. זוכת מלגת קרן תרבות אמריקה ישראל לשנים '93, '94, '95. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "קופסה שחורה" (אילנה), "חודש בכפר" (נטליה פטרובנה), "מלחמה" (האם), "נמר חברבורות" (רוחמה), "חתונה מושלמת" (ג'ודי), "החותנת" (מיקה), "החגיגה" (הלן), "משוגעת" (טומי). בתיאטרון הקאמרי: "קומדיה של טעויות" (לוצ'יאנה), "הלילה ה-12" (אוליביה), "אדון וולף" (אסתר), "אלמה" (אלמה), "המורדים" (מרתה), "רצח" (הכלה), "המפקח בא" (שירה), "הרב קמע" (מיקי), דונייה רוסיטה הרווקה" (רוסיטה), "אקורדיונים" (דפנה). זוכת פרס קלצ'קין לשחקנית מצטיינת 2003.

הילה פלדמן (מאשה)

בוגרת סמינר הקיבוצים. בין תפקידיה: בתיאטרון הבימה: "המדריך לחיים הטובים", "חודש בכפר" (ורה אלכסנדרובנה), "מלחמה" (בנינה), "רכוש נטוש" (אלנור), "החגיגה" (פיא), "משוגעת" (איה). בקולנוע: "הילד של דיאנה" (דיאנה). בטלוויזיה: "להשתחרר מסוזי" (נגה) "חלומות נעורים" (רונה), "שאול", "משמורת".

מיכאל פרלין (יאקוב)

נולד במוסקבה. בוגר לימודי תואר שני בקולנוע באוניברסיטת מוסקבה. שיחק במוסקבה בקולנוע ובטלוויזיה. עלה ארצה ב-1992. שיחק בתיאטרון הבימה

בהצגות: "מרויס", "חשיבותה של רצינות", "1913", "קן הקוקיה", "חבילות מאמריקה", "כתר בראש", נמר חברבורות".

ליאור רונן (עיבודים ופסנתר)

מלחין, מעבד, גנן קלרינט וקלידים, לומד באקדמיה למוסיקה ולמחול בירושלים. תלמיד קומפוזיציה של רפי קדישזון. שרת כנגן קלרינט וקלידים בתזמורת צה"ל. בוגר מגמת תיאטרון בתיכון תלמה ילן, 2005. בוגר קונסרבטוריון גבעתיים. זוכה מלגות קרן התרבות אמריקה ישראל בשנים 2003-6. השתתף כנגן במחזות הזמר "כנר על הגג", תיאטרון הקאמרי, "אוליבר", קרן אור הפקות. הלחין מוסיקה מקורית: "טירמיסו-קינח מתוק", תיאטרון הזהב. "אנדורה", הסטודיו של יורם לוינשטיין. "אכזר מכל המלך", "מלאכים באמריקה", תיכון תלמה ילן.

חן פרייס (גיטרות)

גנן גיטרה, מלחין ומורה. ניגן עם ריקי גל, רותי נבון, תזמורת הג'אז חולון, מספר הרכבי פולק-ישראלי, והרכבי ג'אז. ניגן בפסקול סרט האנימציה "בעלת הנס", זוכה פסטיבל חיפה 2009. זכה במספר תחרויות ומלגות לימודים בתחום הג'אז, והופיע בהודו, ארה"ב וצרפת, ובפסטיבל הג'אז בים האדום. לאחרונה סיים לימודי תואר ראשון באקדמיה למוסיקה ולמחול ע"ש רובין, וכעת ממשיך בלימודי קומפוזיציה לתואר שני.

	אגודת ידידי הבימה
חברי הנהלה:	
עו"ד צפי רובין - יו"ר	
חנית חיימוביץ	
נאוה רביד	
עו"ד רבקה חזנברג, מזכרית כבוד	
מוזס-נופך מימי	
רנית סביר	
שטן עידו	

מייסדת ונשיאת כבוד:

עו"ד אורה מלדנברג | רות איזקסון ז"ל

חברת כבוד של ההנהלה: אסתר רובין

מזכ"ל: מזי חיים

ידידים: אבן-עזרא יעקב, אדלר חנית וראובן, אהובי יגאל, אור מיכאלה ותיאודור, אורן אלי ורותה, איזקסון אירית, אילין שרה, איתן פולט, אלאלוף שרה, אלבין גליה, אלדור אריאל, אלקון עידית, אלשטיין לילי, אנגל אודי וענת, אפרת צבי ודורותי, אפרתי אורית ודוד, אקרשטיין שלה וניורא, אריאלי אריה, ארליך גל ומישל, ארליך מירה וגיוורא, ארטון דפנה, ארקון דוריס ומורי, בארינבוים בביקה ונטלי, בהר יוסי ועיריית, בהרב אורה, בירן גינה ודני, בלנש קיי, בנק הפועלים, בנק לאומי, בנק מזרחי טפחות, בר ריבה וצבי, ברטפפל אסי, בריטטן קלוד ויגאל, בר- מור הדרה, ברנוביץ אירית, ברק אהרון ואליקה, ברק נאוה ושולם זינגר, גבאי עזרא ונרדה, גבריאל עדנה, מלדנברג הילה, מלדנברג אורה, גר אלן, גורביץ אריאלה וגרשון, גורביץ מונקס ומנחם, גורן אורי, גורן רועי, גנזבורג שרה ומאיר, גרוס יוסף וצביה, גרינברג יפית, גרנות דוד וחיה, גרנות נעמי ויוסי, דויטש גיל, דורון מרים, דנקנר אורלי ומנח, הורביץ דליה ואלי, הורביץ עדנה וישראל, הירש תמי ועמי, הירשברג אנה ומיכאל, המבורגר חנה וגדעון, הפניקס, הראל אורה ואביקם, הרלב שרה ורפי, הרמן לזיה ודורי, זינגר צחק ואסתר, זמיר רנה ויצחק, זרניצקי אורה ויוסף, זרניצקי חונית, חכמי-קנפר ניצה, חנן אריה ופסיה, חפץ סיגילה וצבי, טאומס איריס, טבע, טייק עירניה, טייק יהודית והנרי, טלגס דפנה, י. גורניצקי ושות', יונס אלי, ים שחור נעמי ומנחם, ינאי שלמה, יפז על"זה, ירון צילה, ירון גזאן ושמעון, כהן איילה ואלי, כהנא טלי ושלמה, כרמון ציפה ואריק, כרמל שוש ואליעזר, ליבאי דוד, לנדאו ליאורה ואלי, לנדאו מרינה ואילן בן זאב, לנדסברג דיתי ואלכס, לנדסברג ברונט, לנדסמן יוסי, לסט רותי וגבי, מאור גליה ויהושע, מאיר תקוה ונחמן, מודעי מיכל, מוזס-נופך מימי, מזן גילי, מטלון מוריראל וענת, מייזלר סרג'ו ורוזט, מימון קובי וכרמלה, מירון אורן, מיתר עפרה, מלמד אלדד ודליה, מנדלבאום מירב ושלמה, מנדלסון יוסי וחנה, מנור מנח, נאמן אייבי, נתנאל ענני ועוזי, סביר רנית וגורי, סמל טובה וסמי, סדן שמחה, עזריאלי דנה, עזריאלנט איה, פורר מיכל ודוד, פיק צביקה, פירון זהבה, פלדמן איה וזאב, פלטק שרה, פרופר אתי וגד, צרניאק עפרה, קונדה אפרים וצפי, קוריצקי נירה, קז ישראל ונילי רוזנר, קלנר אביגדור וחני, קצין יהודית ורנן, קריה זמירה ורנן, קרן מיקה, רב-חנן ועל יוסי דין, רביד נאוה ואברהם, רהב רני והילה, רזאימי אבי ומרלה, רובין אסתר, רובינשטיין מיכל ושמגר מאיר, רובינשטיין רוסה, רוזנברג ריק, רוסלוי סבינה, רוטנברג אלה, רוטר אסתר וגבריאל, ריס איטה, רפרפורט עירית, שובל כנה וזלמן, שוחר צפרירה ויצחק, שוסטר דליה, שחק גיטה ויוסי, שטיינברג עוזי ואירנה, שטיינמן בני ואניאס, ששיר ישראלה, שטון עידו, שימחאי סמדר, שלום שי, שני הדסה ומאיר, שקד אהרון וחיה, שקד שושנה וישעיהו, שרון רותי ושלמה, תשובה חיה ויצחק.

השחקן מנהלי במה: איציק חיים, גיא פיילר תפעול תאורה: רונן צור תפעול סאונד: עמית פלד/יאשה ניקולשין תלבושות ואבזרים: קרן פלוצקר/ג'טה מילר, אביטל פלג

	הבימה התיאטרון הלאומי
UnionTheatresEurope	
 	
 	
תיאטרון הבימה חבר באיחוד תיאטראות אירופה	

הבימה התיאטרון הלאומי

זוכה פרס ישראל 1958

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מנכ"ל:** בני צרפתי | **מנהל אמנותי:** אילן רונן

מנהלת המחלקה האמנותית:

רות טון-מנדלסון

במאי בית: חנן שניר

שחקני התיאטרון:

אורי אברהמי, נירית אהרוני-שוויצר, דאנה איבגי, אלון אופיר, אור אילן, גורג' אסכנדר, אניטל אלבכר, שרון אלכסנדר, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, אלכס אנסקי, יפית אסולין, ליאת אקטע, אברי ארבל, נעמה ארמון, דפנה ארמוני, אורי בדר, אפרת בוימוולד, ריקי בליך, תומר בן דוד, אורי בגאי, שלמה בר שביט, שמחה ברבירו, ליליאן ברטו, דוית גביש, מרים גבריאלי, ניקי גולדשטיין, נועה גודל, ישי גולן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, יבגניה דודינה, אלי דנקר, רמי הויברגר, אורי הוכמן, אמיר הלל, יניב הלפגוט, רוברט הניג, מירב הררי, הילה וידור, אושרי כהן, אליאן ולגי, גיא זו-ארץ, יגאל זקס, חיים חובה, סיגי חזמה-פריצקר, דרור טפליצקי, עידית טפרסון, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, לירון וואלי, מיכל ינאי, אלי יצפאן, לילך כספי, לירון לוי, דורית לב-ארי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, אריה מוסקוונה, אברהם מור, אדיר מור, הראל מורד, מוני מושונוב, מיכאל מושונוב, אדיר מילר, רוי מילר, רנית מטטוב, דב נבון, אורית נחמיאס, יוסוף סויד, יובל סגל, שחקן סגל, אושרי סהר, שאול עזר, גבי עמרני, מונה פוגל, סיגלית פוקס, רובי פורת-שובל, אסנת פישמן, מיקי פלג, הילה פלדמן, ורד פלדמן, מני פלורנטין, אלינור פלקסמן, שחר פרץ, לירז צירכי, אבי קושניר, דבורה קידר, פיני קדרון, דוד קיגלר, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליייר, גיל קפטן, ראודה, נתן רביץ, אייל רדושיצקי, איילת רובינסון, עידו רוזנברג, אורנה רוטברג, שחר רז, דב ייזר, פולי רשף, יגאל שדה, ניר שיבר, יובל שלומוביץ, סיון ששון, ליל תגר

צוות טכני: אורית עזריאל, דנה כץ-נעמן

מנהל תפעול: חיים אמויאל

מנהל ייצור: גונר זטרברג

נגר: רוני סלם

מנהלת מח' אבזרים: טלי זליגמן-שטוקהמר,

יוטלי רוזנצפט, אירנה יונברג

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות:

אסנת שניא

פיאנות: עירית אבידן, ליאת אמיר, נדיה סמורגון, אווה אוסנה, עינב וינשטיין-קרן

מנהלת מתפרה: ילנה קלרליך

תפירה: לודמילה טוריץקי, ואדים לוין

מנהל מחלקת תאורה: מאיר אלון יורק אורוושר, ראובן יצחק, רונן צור, אורי פולאצקי, אבי פקלר, חזי שלמה, יעקב שפיצברג, משה שיכמן, איתן מימיה, שלומי שטרית, דייוויד דייויד

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאוניד פרל

תפעול קול: סאשה דולנוב, אוהד רוסט, יאשה ניקולשין, עמית פלד, איתן חאייק

מנהל מחלקת במה: נתן לייבוביץ שמואל בושארי, בוריס בריק יוסי ברכה, מיכאל גיבנט, משה דוד, מנחם ואחטון ולדימיר ויזיקוב, אורן חזידה, יצחק חיים, רמי לוי, איתן ממייה, דרור מנדלסון, איתן סיביליה, יבגני סולוס, גיא פיילר, יוסף פרגל, יוסי דבח, יעקב קדישמן, מיכאל רוקובסקי

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

מנהלת: חנה נחמד

אווה אוסנה, ענבל יונה לוי, ג'טה מילר, אברהם פפז, אביטל פלג, אביה פרידמן, יוטלי רוזנצפט, נירית תיינה, אפרת כהן,

קרן פלוצקר, הילה כהן, תמר רייניץ, לירון מונקין, עינב מורים

ביצוע תפאורה: סדנת התיאטרון ובית מלאכה "הבימה"

ביצוע תלבושות, פיאות ואבזרים להצגה:

מחלקת ייצור, תפאורה, פיאות ומתפרה-תיאטרון "הבימה".

ההנהלה שומרת לעצמה את הזכות לעשות שינוי ליהוק עקב מחלה או סיבות בלתי נמנעות אחרות

סטודיו מיכל מרדכי

גבינות איכות. משק יעקבס

מחלבת "משק יעקבס" מייצרת כ-30 סוגים שונים של גבינות איכות מחלב בקר, עזים וכבשים המיוצרות בשיטות מסורתיות ובטעם עשיר וייחודי.

טל': 04-6366111 | www.jacobsdairy.co.il

כשחושבים על זה, יש סיבה שאנחנו הכי נקיים

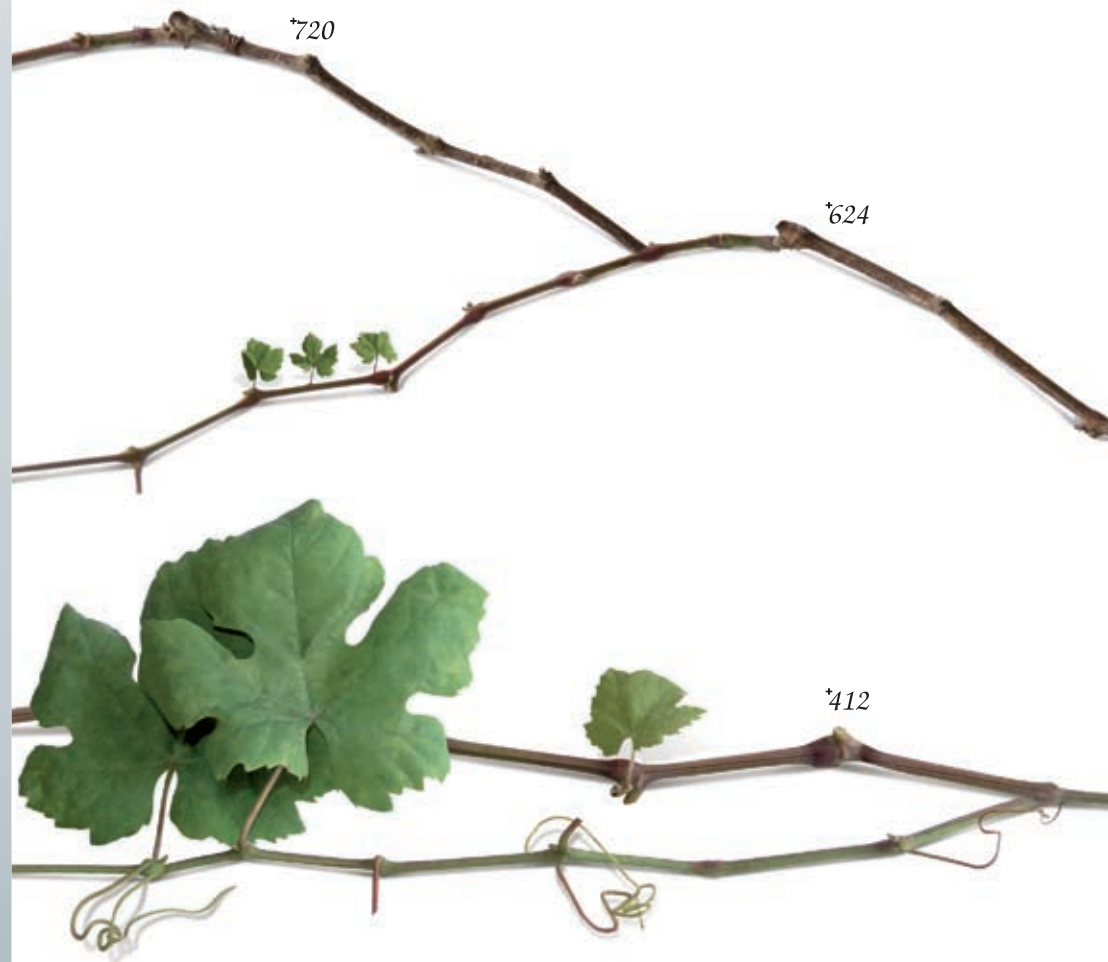

AQUANOVA

איכות מובטחת. תמיד.

אקווה נובה, הם המים היחידים שעוברים את תהליך הזיכך הידור 2000 אשר מנקה את המים, מעשיר אותם במינרלים החיוניים לגוף שלך כמו סידן ומגנזיום ומבטיח לך שתשתה את המים הכי נקיים שיש. תמיד.

לפרטים נוספים: 1-800-300-370 | www.aquanova.co.il

קברנה סוביניון אלטיטיוד רזרב מיני סידרה עטורת מדליות

3 שנות בציר, 17 מדליות בתחרויות יין מהמובילות בעולם, 5 מדליות זהב.

הסידרה מתמקדת ביינות קברנה סוביניון בלבד ומעניקה אפשרות נדירה לטעום ולהשוות יינות מאותו הזן ואותה שנת בציר, שעברו תהליכי ויניפיקציה ויישון דומים כאשר ההבדל בין היינות הוא בכך שהם נבצרו בכרמים שונים הנמצאים ב 3 גבהים מעל פני הים: 412 מ', 624 מ' ו 720 מ'.

*720
כרם הר גודדים
על גבול לבנון

*624
כרם עלמה
גליל עליון

*412
כרם אבני איתן
רמת הגולן

BARKAN

האומנים
ביצירת
יין אדום

www.barkan-winery.co.il

נשאר לך רק לבחור את המקומות...

בתיאטרון הבימה
עד 60% הנחה ברכישת כרטיס למנוי פיס,
(לא כולל מחזות זמר)
טלפון קופה: 03-6295555

להצטרפות חייג 3990*
פרטים נוספים באתר האינטרנט:
www.pais.co.il

כל המשפחה זוכה
מנוי פיס
מפעל הפיס

חדש! סדרת עוגיות השוקולד של לחמי

עוגיות חמאה צרפתיות בשוקולד חלב | עוגיות שקדים בציפוי שוקולד חלב
קוקי טרפינו- פיצפוצי עוגיות בקרם אגוזים בציפוי שוקולד חלב

לחמי
קסם טעמים וניחוחות

קונדיטוריה לחמי בע"מ - ת.ד. 719 נהריה, 22106 טל': 04-9521215 info@lachmi.com
ניתן להשיג ברשתות השיווק ברחבי הארץ

Cal מציגה פתרון אשראי
שתפוך למידות שלך

אשראי אחראי

עוזר לך, לא מסבך אותך ויושב עליך בול!

Cal משיקה תפישה חדשה של אשראי אחראי המותאם לצרכי הייחודיים ולכלכלת הפיננסית שלך ועוזר לך לעמוד בהחזר החודשי וזאת באמצעות מגוון מוצרים וכלים פיננסיים מתקדמים:

עוזרים לך לתכנן ולנהל טוב יותר את התקציב שלך

מחשבוני פיננסים

הלוואה של עד 30,000 ש"ח, ללא ערבים ובתנאי החזר נוחים

הלוואה

מאפשר לך מעקב נוח ופשוט אחר הוצאותיך, גם באמצעות תצוגות גרפיות מגוונות

Cal-Online

פריסת החיוב החודשי לתשלומים, לפני מועד החיוב ואפילו אחריו

פריסת תשלומים

מידע אישי, התראות ועידכונים שוטפים על פעילותך בכרטיס

CalSMS

כרטיס המאפשר לך לבחור כמה ומתי לשלם, וכך לשלוט על ההוצאות

Active

סכום קבוע שיחויב בכרטיס מדי חודש בהתאם להכנסות וההוצאות שלך

חיוב חודשי קבוע

בכפוף לתנאי השירותים והמוצרים ולשיקול דעתה של Cal, החברה רשאית לשנות ואם להפסיק את כל אחד מן השירותים המוצעים בכל עת, טכית.

לחיות נכון

לקבלת פתרון אשראי שמתאים לך:

www.cal-online.co.il *3338